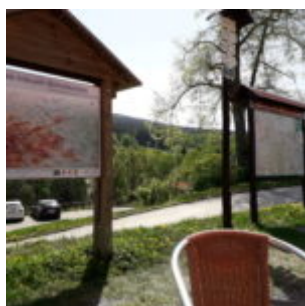

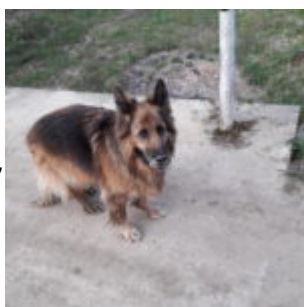
Do pralesa!

Páč kam jinam s primitivem, jako je Talimůra, že jo? □ Takže jako první výlet jsme si vybrali prales u Hojný vody. Když jsme tam byli minule, vzali jsme to za špatný konec a tak nějak jsme úplně netrefili. Tak, že to dáme tentokrát líp a odpovědnějc □ . Trasa je to nedlouhá, ostatně tak jako všechny výlety, které jsme tentokrát podnikli. Dle hesla - “Malá dovolená = malý výlety.” Aneb - “Co se budem zalamovat, budem se jen procházet. “

*A vyrážíme za
těma
Novohradskejma
pokladama*

Po rozsáhlé snídani, kterou vytvořil Brtník a kterou jsme zdlábli v milý společnosti domácích

a fenky Michelle, □ jsme se nalodili a dojeli do Hojný vody před Hotele

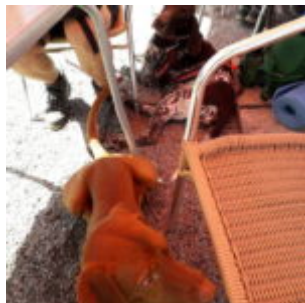
Hojná voda, kde je i výletní restaurace. Využili jsme možnosti posezení venku a dali si - na zahájení a na nerf Flekatici již zkroucený - jedno dobrý pivíčko. Než vyrazíme. Není to úplně standardní, ale těžká doba žádá neočekávané činy □ . A taky - trasa je fakt nenáročná. Kdyby to bylo do kopce, tak si nedám ani to malý, protože to pak má člověk těžký nohy. V takových momentech nastupuje dobrou službu pan Birell, případně slečna Fofola. Teď jsme si ale mohli dopřát a taky jsme tak učinili. Flekatá viděla, že má po tom svém rozjezdu rozhozený špejle

Do pralesa!

*No jo holka, kdo
zlobí, má to
blbý...*

a tak se chovala, oproti předchozímu dni, kdy jsem se za ni v pizzerii styděla, i civilizovaně. Lehla a ležela. Možná i zpytovala svědomí - ešivá ho ovšem má ? □ - protože u vedlejšího stolku seděli s mladinkou fenkou australskýho ovčáka a my jsme kupodivu ani s tím naším stolkem nepopojeli.

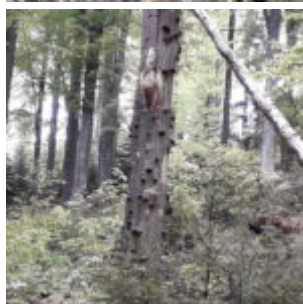
*Ublíženecká
Talímůra a
Rumíček
pozorující fenku u
vedlejšího stolu.*

Rumíček se - pochopitelně - choval civilizovaně. S fenkou se před tím podružili a tak si lehnul a užíval si stínu pod slunečníkem. Vedro bylo pekelný a já se těšila do lesů.

Prošli jsme kousek po silnici a sešli na pěšinku. Za posledním domkem jsme "s chvějícím se srdcem" Talimůru odepli. Proč s chvějícím se srdcem?? Protože bychom se báli, co zase

Do pralesa!

vyvede?? Nikoliv. Tetelili jsme se nadějí, že ta čůza vezme kramle a my budeme mít po starostech!!! ☹ ☹ Bohužel nás opět zklamala. ☹ ☹ Takže jsme si výlet užili v plném počtu. A užili jsme si ho moc. Ono taky jak jinak - je tam prostě krásně. Je, je a je. Jdete lesem, mírným terénem a kocháte se klidem, zelení a občas prazvláštními stromy.

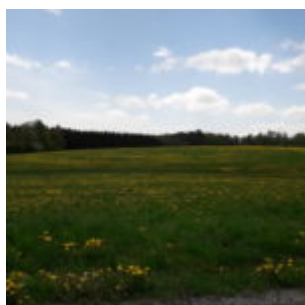
A blatouchy a pampeliškama.

Do pralesa!

*Tyhle krasavice
sluníčkový nás
provázely o týchle
dovolený na
každým kroku*

Prostě jaro je tady příííšernácky krásně zelený a žlutý. Helejte:

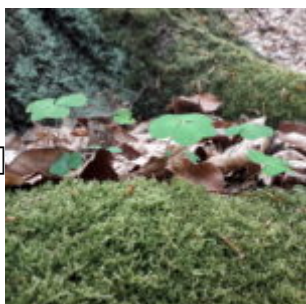

*Zlato kam se
podíváte a vůbec
ne řepkový!*

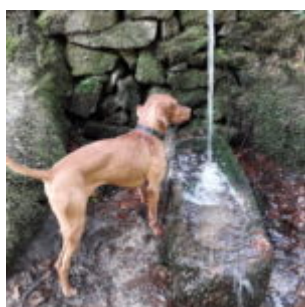
Psi si pobíhají kolem a netíží vás nic. Nebo nic moc, jen občas musíte tu čůzu zkorigovat. Ale jinak si drží lajnu. Kolem cest leží občas nějaký to složený dřevo, tak toho využijeme k tělesnému cvičeníčku. Aby se nám madam naučila pořádně ovládat svý nemotorný tělo, a aby měli oba taky nějakou zábavu. Takže se hopíká a běhá kladina a přeskakuje a sedá po pařezech. Jdeme cestou, kterou jsme minule co? Minuli. Lesy jsou tu převážně listnatý a cesta vede vlastně středem toho pralesa, který založil hrabě Jiří Buquoy už před víc jak stopadesáti lety. Stejně jako prales Žofínský, který založil pro svou ženu - tooo je panečku počin! Darovat svý ženě prales!! Teda pravda, tehdy to ešče prales nebyl, ale stejně. Která

z nás dostala od partnera les?? To sou furt šmuky nějaký, hadry, serepetičky, ale prales? To

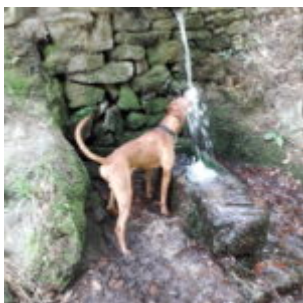
nedaj! Lakomci ☐ ☐

Cesta nás zavedla do místa, kde jsme minule začínali. To nás kapek zarazilo, protože jsme si mysleli, že máme jít úplně jinudy a chvíli jsme se dohadovali s mapou a hledali, až jsme to nakonec vzali zase tam, co minule. Však je tam taky hezky ☐ . Je tam kupříkladu studánka s pitnou vodou. Která bývala pitná, do té doby, než jsme se tam objevili my ☐ ☐ . Ba ne, kecám trošku. Protože je to pramínek, který vytýká z trubky do žlabu. Takže tam moc nejde nic zničit. Jako vždycky - Tali pila ze žlabu, Rumíček si dopřával pramenitou tekoucí a labužnický lemtal a lemtal a lemtal..... a lemtal, až měl pupík jako sud ☐ . Kde jsou ty doby, kdy minule byl k domečku, který pramen ukrývá, značně nedůvěřiv a nechápal, o co kráčí. Mohli jsme se tehdy strhnout smíchy, co tam vyváděl za baletní vystoupení. Kam se hrabe Lebedínoje ózero ☐ ☐ . Teď už je to velkej pán, co procestoval půlku svět a tak žádných obav nebylo. Prostě zalezl pod stříšku a jak píšu, nalemtal se jako houbička.

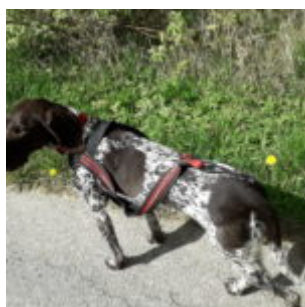

Jak tryská někde vodička...

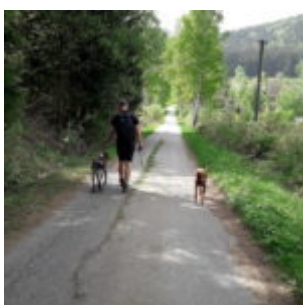
najdete tamRumíčka

Tali i nadále drží lajnu

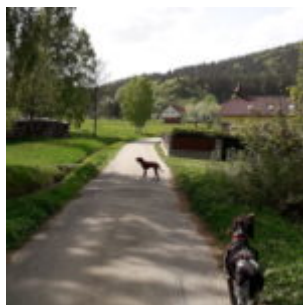

Talimůra obecná

a tak můžeme zase trošku pracovat na hravém přivolávání. Kupodivu se drží i když mjíme kaliště, kde by jí jindy pachy zlákaly. Posed nad kalištěm je podepřený kamenem. Pravděpodobně proto, že ho nějaký filuta předtím podríznul. Zajímavý řešení. Takový netradičně nestabilní :D. Stejně jako minule obdivujeme obrovské jedle, který se sem tam mezi stromy dají najít. Takhle velké jsou tak trochu jak z pravěku. Člověk je takhle staré nezná. No co se divit, jsme v pralesi, ne? Konec trasy nás zavede zase k poslednímu stavení, kde jsme tiše doufali ztratit i ten poslední flek, který by se ztratit dal.

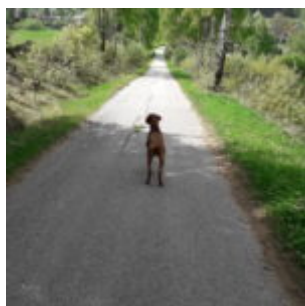

Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu... a kupodivu v plné sestavě

Tak... a zase se nám nepodařilo se jí zbavit :-D.... vrací se s námi

A protože se všechny ty fleky chovají civilizovaně, pochoduje sice u nohy, ale navolno skoro až k silnici. Rumíček je uchvácen několika mnoha motýly a lítá po cestě jako ten magor. A neví co dřív. Motejl, nebo stín??

*Motejl...motejl...
stín.... a co já
tetkon s tím?*

Má prostě moc práce, chudera malej. Však taky pak letí ke kašně, která je u Zvonu setkávání s nápisem „Obrát svou tvář ke slunci a všechny tvé stíny zůstanou za tebou.“ Dost výstižný, jen kdyby si na to člověk vždycky vzpomněl, co? Oba psi opět uvítají možnost se pořádně ochladit vodou.

A my naopak uvítáme možnost si v hotelové restauraci sednout na dobrý jídlo a pití. Ohařiska s sebou plácnu poslušně pod stůl a Tali zvládne zůstat na místě i poté, co si Brtník, u kterého leží, jde umýt ruce a k vedlejšímu stolu přijde další pes. Loni v té stejné situaci nadzvedla stůl ☐ . Sice pak poslechla, ale neodpustila si to. No, kdyby jí to tak vydrželo i po návratu do penzionu. To úplně nevyšlo teda, tam to je pořád to stejný. Alespoň, že když se vypravíme nahoru na kopec nad mlýn, kde má soused Ondřej stádo oveček, tak ty

kupodivu nehoní, jen milimetr po milimetru zkoumá a očuchává plot. Pak se celá rozradostní, což je v prudkém kopci dosti nebezpečný. Takže doslova nás pozabíjí ☐ . Rumíček si stačí lehnout. My bohužel ne. Brtníkovi udělá koňara na lejtku a já mám modřiny na stehně. Naštěstí nás nepřeválcovala úplně. Lítá kolem ležícího Rumíčka, dělá výpady a řve a řve a řve a..... jo řve. Jak splašená. Až jí musím tvrdě okřiknout, aby se uklidnila. I když nerada. Ale takhle si hrát prostě nemůže, protože Rumíček má sice strategii, že si lehne, takže mu moc ublížit nemůže, ale to bohužel ostatní psi nevědí, že by tak měli učinit, pokud chtějí přežít. Její styl hry je pro ostatní bohužel opět nebezpečný.

No takže jsme si ten den nejen užili, ale v závěru i všichni přežili ☐ ☐ ☐ a Brtník se mohl jít otužovati ulehnutím do tůňky v říčce Černá, tak jako pokaždý, když jsme tady. Já si vystačila s tím, že jsem si namočila nožky a čutala Rumíčkovi k jeho velké radosti vodičku a on si mohl výskokovat. Talimůra skákala do vody placáky ze skály a chytala ve vodě šišky.

Prostě dovča, jak má být.